

Sluta motdemonstrera – demonstrera

11 september, 2014

Så gott som var de än dykt upp har det resulterat i stök, förstörelse och en massiv massmediebevakning. Demonstranter och motdemonstranter, åskådare och poliser har blivit skadade och Svenskarnas Parti har fått en uppmärksamhet på bästa sändningstid de inte förtjänar. Som till exempel nu senast i Malmö.

Svenskarnas Partis demonstrationer och motdemonstrationerna har också lämnat en annan besk eftersmak. Synen på en av våra demokratiska fri- och rättigheter sitter inte särskilt djupt hos många.

Det är tid för eftertanke. Hur minska uppmärksamheten och få medierna att inte stå där trånande efter blod i väntan på tumultet?

Politiker och debattörer har upprörts över att nynazisterna nu marscherar på våra gator. I Jönköping vill de folkvalda att polisen skulle förbjuda nazisterna att demonstrera och vanligtvis kloka Lena Sundström beklagar i DN den 8 september ”när vi intalar oss att det är en demokratifråga att nazister skall få tala på skolor och torg”. Men om det inte är en fråga om demokrati vad är det då?

Rättighetskatalogen med organisations-, religions-, yttrande- och demonstrationsfrihet finns för att de avvikande, de udda ska få komma till tals även när det upprör och sårar. Det gäller troende och gudsförnekare, sionister och antisionister, kommunister och antikommunister, kristdemokrater och sverigedemokrater. Först efter att brottsliga yttranden uttalats ska det vara möjligt att beivra t.ex. uttryck för hets mot folkgrupp. Förbudet för myndigheterna att vidta hindrande åtgärder i förväg har en lång tradition i Sverige.

Den tillkommer såväl demonstranter som motdemonstranter. Men att utnyttja sina egna rättigheter på ett sådant sätt att man inskränker någons annans är att undergräva en grundlagfäst rättighet. De som ifrågasätter andras demonstrationsrätt ifrågasätter ytterst sin egen rättighet. Om detta har frihetsfilosofer som till exempel John Stuart Mill skrivit insiktsfullt och vackert om i flera hundra år. Inte minst har de betonat betydelsen för samhällsutvecklingen att även de mest etablerade sanningarna får ifrågasättas och diskuteras. Det gäller allt från Newtons lag till förintelsen.

Spad från surströmning, bengaliska eldar, vuzuvelor och visselpipor och i värsta fall stenar undergräver demonstrationsrätten.

Den som arrangerar en demonstration eller för den delen en motdemonstration har ett direkt ansvar att bidra till ordning. Arrangörer förväntas hålla ordning i de egna leden. Men de har också ett indirekt ansvar och bör ta sig en funderare på det lämpliga att överhuvudtaget arrangera samtidiga motdemonstrationer. Att det är tillresta och maskerade anarkister och bråkmakare som uppträder aggressivt har arrangörerna i och för sig inget ansvar för. Men de vet att de som vill ha bråk kommer som flugor till sockerbiten. Förstör budskapet och skapar andra rubriker än de önskar se.

Det finns alternativ. Att som talare ha en ointresserad och oengagerad publik är nedbrytande att inte ha någon åhörare alls är knäckande. I Åmål fick Svenskarnas Parti utöva sina rättigheter på ett öde och tomt torg. Den mediala uppmärksamheten i riksmidia inskränkte sig till en notis och en bild på partiföreträdarna som visade dem som en ropande röst i öknen.

I stället för att motdemonstrera bör man fylla de gator och torg där nynazisterna stod och talade till döda husfasader och gatstenen dagen eller veckan innan. Då må även kyrkklockorna ringa men inte som en varning utan som en kallelse, en uppfordran, att värna människovärdet.

Nils Funcke

KOMMENTARER

Det finns 0 kommentarer på sidan.

Kommentera